

Vorų pasaulis: #3

Colin Wilson

DELTA

Knygute.lt

Colin Wilson

VORŲ PASAULIS #3:

DELTA

Mokslinis-fantastinis romanas

Gigantiška Opiko kometa beveik sunaikino žmones Žemėje. Tikraisiais mūsų planetos valdovais tapo milžiniški vorai žmogėdros. Sklinda gandai, kad vorų galios šaltinis slypi Didžiojoje Deltoje, kuri sugeba atgaivinti net numirėlius. Nedidelė žmonių grupelė iškeliauja į pačią pavojingiausią, pačią kraupiausią kelionę - į Didžiąją Delta.

Iš anglų kalbos vertė

ŽIVILĖ SAMĖNAITE

Copyright © by Colin Wilson, 1987

Colin Wilson - SPIDERWORLD: THE DELTA

London, Grafton, 1988

Cover art Copyright © by Bruce Pennington, 1983

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 1996

© leidykla Knygute.lt, 2017

Jau seniai, kiek siekia žmonių atmintis, pasaulyje įsigalėję milžiniški vabzdžiai, o viešpatauja nuodingi vorai telepatai, žmonės veisiantys maistui. Sklando gandai, kad Vorų Valdovas Chebas - tai šimtaakis siaubūnas tarantulas, kaip manoma, nemirtin gas. Planetoje dar liko saujelė laisvų žmonių, kurie gyvena dykumoje, požeminiuose urvuose; vorai budeliai nesiliauna medžioję juos - skraido virš dykumos šilkiniais oro balionais ir valios jėgos čiuptuvais lyg prožektorių spinduliais naršo po atokiausius kampelius.

Nialas ir jo šeima gyvena požeminėje oloje, kadaise priklausiusioje tigriniam vabalui. Jis klausosi senelio Džomaro porinamų padavimų apie tuos laikus, kai žmonės buvo pasaulio šeiminkai, bet negali tuo patikėti. Iš namiškių pasakojimų berniukas sužino ir apie požeminį Diros miestą, gausiausią "laisvųjų" žmonių koloniją Žemėje, taip pat apie Didžiąją Delta, kurios džiunglėse veši augalai žmogėdros, veisiasi mirtinai pavojingi vabzdžiai.

Kai Deltoje žūsta Nialo dėdė bei pusbro-

lis, Hrolfas ir Torgas, Nialas, kartu su tėvu iškeliauja per dykumą palydėti savo gražiąją dėdienę Ingeldą, dabar jau našlę, atgal į požeminį Diros miestą, iš kur ji kilusi. Didžiojo plokščiakalnio viršūnėje keliauninkai prisiglaudžia nakčiai didingos tvirtovės griuvėsiuose, ir Nialas pagaliau pradeda tikėti, kad kadaise žmonės iš tiesų valdė pasaulį. Diroje jis susipažįsta su savo pusėsere Dona, žavia mergaičiuke, bet įsimyli princesę Merljų, karaliaus Kazako dukterį. Vaikiną be galo vilioja Kazako pasiūlymas pasilikti požeminiame mieste, bet netikėtai jis sužino, kad Merljų laiko jį tik nesubrendusiu berniūkščiu. Įtūžęs ir nusivylęs Nialas kartu su tėvu patraukia ilgon kelionėn namo. Kelyje užklupti smėlio audros, jie pasislepia senovės miesto griuvėsiuose, kur randa paslaptinę mašiną, sukurtą dvidešimt pirmame amžiuje. Joje Nialas aptinka sustumiamą metalinį vamzdelį, kuriuo patogiu naudotis kaip ietimi. Šiuo strypu vaikiną užmuša vorą budelį, tuo užtraukdamas paties Vorų Valdovo kerštą savo šeimai ir visam požeminiam Kazako miestui. Vieną dieną grįžęs į olą jis pamato, kad tėvas nebegyvas, o visi kiti artimieji pagrobti vorų.

Nialas seka paskui juos, vildamasis kaip nors išlaisvinti motiną, brolių ir dvi mažas sesutes, bet pats patenka vorų nelaisvėn. Pagrobėjai nugabena belaisvius kitapus jūros, į didžiulį miestą, kur kadaise gyveno žmonės. Dabar didingi pastatai trupa ir griūva, tarp dangoraižių kabo milžiniški voratinkliai. Čia Nialas sužino, kad vorai su jiemis tarnaujančiais žmonėmis elgiasi ne taip blogai, kaip jis manė. Tarnams vadovauja moterys prižiūrėtojos - kadangi pačių vorų gyvenime patelėms tenka svarbesnis vaidmuo; - jie gyvena bendruomenėmis, vyrai ir moterys griežtai atskirti. Vorai ėda tik vergus, kurių dauguma yra išsigimėliai bei silpnapročiai.

Vorų miesto viduryje stūkso paslaptingas Baltasis bokštas, pastatytas senovės žmonių, tik niekas nebeprisimena, kokiam tikslui. Visos vorų pastangos patekti vidun pro lygutėles, į stiklą panašias sienas nueina perniek. Nialas savo akimis stebi eilinį bandymą susprogdinti Baltąjį bokštą, kurį atlieka vabalų bombardyrų tarnai, vadovaujami sprogdintojo Bilo Doginso; galingo sprogdimo banga išblaško žiūrovus, tačiau bokštas lieka stovėti kaip stovėjęs. Akivaiz-

du, kad jis saugo kažkokią svarbią paslaptį.

Vorų mieste karalius Kazakas paskiriamas žmonių valdytoju ir bendradarbiauja su vorais. Vėl susitikęs su Merlju, Nialas pradeda tikėti, kad galbūt princesė širdyje vis tik jam neabejinga. Kazakas atskleidžia vaikiniui šiurpią tiesą apie tikrąjį vorų tarnų likimą - anksčiau ar vėliau visi žmonės gyvenimą baigia skerdykloje - ir siūlo Nialui tapti jo bei vorų pagalbininku. Bet išsiaiškinęs tikruosius Merljo jausmus, vaikiną pabėga.

Sustumiamasis metalinis vamzdelis padeda Nialui patekti į Baltąjį bokštą. Bokštas - tai laiko kapsulė, kurią pastatė žmonės, išvykdami iš Žemės milžiniškais erdvėlaviais. Per kelias dienas humanoidas kompiuteris, vardu Stygmasteris, papasakoja Nialui visą žmonijos istoriją. Tik vieną vietą paslaptį kompiuteris atsisako atskleisti - kaip žmonėms nugalėti vorus. Tai Nialas privalo suvokti pats.

Persekiojamas vorų, vaikiną slepiasi miesto vergų rajone. Ten jis paskiriamas vergų brigados viršininku ir turi nuvesti brigadą į vabalų bombardyrų miestą, vergų vadinamą Dundulyne. Vabalai, per amžius gynęsi nuo priešų karštų dujų pliūpsniais,

žavisi visokiausiais sproginiais - jų įsitikinimu, nėra nieko nuostabesnio už kurtinantį driokstelėjimą. Nialas atvyksta į jų miestą kaip tik Didžiojo Griausmo dieną, kai vyksta kasmetinė sproginų šventė, kurią rengia vyriausiasis sproginų organizatorius Bilas Doginsas. Šventės metu vaikinai netikėtai įgyja sąjungininkę, gražuolę prižiūrėtoją Odiną, įsimylėjusią Nialą. Kai Griausmo diena Dundulynėje baigiasi nenumatyta katastrofa, kurios dėka sproginų organizatoriui suteikiamas garbingiausias titulas vabalų mieste, Doginsas taip pat sutinka padėti Nialui, jei tas parodys jam kelią į Tvirtovę - apleistas kareivines vergu rajone; Doginsas tikisi rasti ten sproginų.

Doginsas ir jo bei Nialo vadovaujamas būrys randa kur kas daugiau, negu tikisi; ne tik sproginis, bet ir "Pjautuvus" - ginklą, tokį pat grėsmingą kaip ir vandeninė bomba. Apsupti vorų, vyrai sprunka atgal į vabalų miestą pavogtais oro balionais; bet vorų kariauna apgula vabalų miestą, ir Doginsas priverstas paleisti į darbą pražūtingąjį Pjautuvą. Šis išpuolis sukelia karą tarp vorų ir vabalų.

Prasikaltusieji stoja prieš Vabalų Valdovo

- Šeiminko - teismą. Kaltinimus pateikia pats Vorų Valdovas, kalbėdamas per Odiną, kurios smegenis kontroliuoja. Vabalai sutinka perduoti vorams Doginsą, kuriam gresia mirties bausmė, bet abejoja, ar bus teisinga perduoti Nialą, laisvą žmogų, turėjusį teisę bėgti. Vorų Valdovas, įsiutintas minties, kad auka gali pasprukti, mėgina pasmaugti Nialą Odinos rankomis. Grumtynėse Odina žūsta. Vabalai, pasipiktinę tokiu klastingu Vorų Valdovo poelgiu, dovanoja vaikinui laisvę. Nespėjęs net deramai padėkoti, Nialas praranda sąmonę...

Pirma dalis

TARYBOS

Pirmąsyk Nialas pabudo kamuojamas baisių skausmų. Gerklė degė, tarytum jis būtų prarijęs įkaitintą kardą, po akių vokais tvinkčiojo pulsas. Vaikinas pamėgino atsisėsti, tačiau kažkieno vėsi ranka prigludo jam prie kaktos ir švelniai nuleido galvą atgal ant pagalvės. Skausmas šiek tiek atslūgo.

Kai Nialas vėl pakirdo, buvo jau diena ir kambarys skendėjo blyškioje melsvoje šviesoje. Jis gulėjo plačioje lovoje, plikos rankos tysojo virš apklotu. Pro skaidrią žydrą sieną matėsi didelis medis, apsipylęs geltonais žiedais; jis užstojo kambarį nuo saulės šviesos. Lubas dengė mirguliuojančių žalių lapų raštas.

Nialas pakėlė rankas prie peršinčios gerklės, bet pirštai įsirėmė į kažką kietą: kaklą supo lyg ir koks kiautas iš sausą molį primenančios medžiagos, iš viršaus apvyniotas tvarsčiais. Ūmai vaikinas atsitokėjo, kad jis visiškai nuogas, minčių veidrodėlis taip pat nebekaba ant kaklo. Jis sunerimęs atsisėdo ir pamatė savo drabužius ant kėdės prie lovos; ant jų gulėjo medalionas, šalia - sustumiamasis vamzdelis.

Nialas lengviau atsiduso.

Durys prasivėrė, ir į kambarį įėjo Selima. Pamačiusi, kad Nialas jau pabudęs, ji linksmai nusišypsojo vaikinui.

- Ar geriau jautiesi?

- Kur kas geriau, - patvirtino Nialas, tačiau balsas buvo neįprastai kimus.

Selima nusijuokė.

- Švokšti kaip mano senelis.

Ji prisėdo ant lovos krašto ir uždėjo abu delnus Nialui ant skruostų. Vaikinas iškart pajuto tą pačią malonią vėšą, kuri apmaldė jo kančias naktį. Ir šįkart skausmas gerklėje atlėgo.

- Kaip tu tai darai? - paklausė Nialas Selimos.

- Laikai kažką rankose?

- Ne. - Selima parodė tuščius delnus. - Paveldėjau gydymo galią iš motinos. Visa mūsų šeima turi tokių sugebėjimų.

Nialas pasijuto plaukiąs, tarytum lėtos tėkmės nešamas po žalių šakų skliautais. Jis leido sau vėl nugrimzti į miegą.

O pabudęs pamatė šalia lovos Doginsą. Langas buvo pravertas, girdėjosi, kaip lauke prie fontano krykštauja vaikai. Už Doginso stovėjo kažkoks senis. Jo įdegusį veidą vagojo raukšlių tinklas, skvarbios pilkos akys buvo giliai įdu-

busios. Nepažįstamasis vilkėjo nudriskusią, išblukusią žalią, tiksliau, sausų samanų spalvos tuniką ir turėjo su savimi rankinę iš tokios pat medžiagos.

- Tai Simeonas, - pristatė seni Doginsas, - mūsų daktaras.

Nialas linktelėjo ir pasisveikino, bet ir vėl neatpažino savo balso - duslus švokštimas veržėsi iš gerklės tarsi sausų lapų prislopintas. Simeonas įdėmiai nužvelgė vaikiną keistomis pilkomis akimis, kuriose švytėjo mažičiai šviesos taškeliai, tada suėmė pirštais Nialo riešą. Užčiuopęs pulsą, uždėjo delną Nialui ant skruosto - vaikiną pajuto lengvą dilgtelėjimą, - paskui pasidėjo rankinę ant lovos ir išsiėmė iš jos trumpą peilį su sunkia užaštrinta geležte. Tuo peiliu Simeonas ėmė atsargiai pjauti gipsą aplink Nialo kaklą. Keliskart giliai įpjo vęs, praskyrė ir nuėmė. Apnuogintą kaklo odą nutvilkė nemaloni vėsa. Senasis gydytojas palietė smiliumi Nialo gerklę. Vaikinas susiraukė iš skausmo.

- Na, ką pasakysi? - susirūpinęs paklausė Doginsas.

- Pasisekė vaikiui. Dar koks colis į dešinę, ir būtų nebegyvas, - atsakė Simeonas giliu gerkliniu balsu, labiau primenančiu stambaus žvė-

ries urzgimą.

Nialas pašnairavo žemyn, mėgindamas žvilgtelėti į savo kaklą, bet, aišku, nieko nepamatė. Doginsas paėmė nuo tualetinio stalelio veidrodį su rankenėle ir palaikė jį priešais vaikną. Nialas net pasibaisėjo, poliruoto plieno paviršiuje išvydęs neatpažįstamai sutinusį, dėmėtą veidą: akys pasrūvusios krauju, ant skruostų raudonos ir violetinės žymės, panašios į mėlynės; o gerklę juosia ryškūs geltoni ir violetiniai pirštų įspaudai.

Nialas pakėlė akis į Doginsą.

- Kas nutiko Odinai?

- Šįryt palaidojome.

- Šįryt?

- Na, taip. Tu čia jau trečią dieną guli. Dvi paras karščiavai.

Simeonas išsitraukė iš rankinės buteliuką su rudu skysčiu.

- Išsižiok, - paliepė jis Nialui.

Vaikinas pakluso ir pajuto, kaip ant liežuvio užtiško keli šalto skysčio lašai.

- Dabar degins, - perspėjo gydytojas. - Užsi-merk ir stenkis nenuryti.

Sklisdamas po burną, skystis tarytum virto ugnimi. Štai jis pasiekė gomurį, ir skausmas

tapo beveik nepakeliamas. Nialas užsimerkė ir nuleido galvą ant minkštos pagalvės. Po minutėlės skausmas išnyko, užleisdamas vietą maloniai šilumai. Vaikinas nebeįstengė susilaikyti nenurijęs; šiluma nutekėjo žemyn kvėpuojamąja gerkle, malšindama smaugiantį maudimą. O paskui ir visas kūnas palaimingai atsipalaidavo.

- Stebuklingi vaistai, - mieguistai sumurmėjo Nialas.

-Jie gaminami iš šakalo žolės, kuri auga Didžiojoje Deltoje.

Nialas iškart atsimerkė.

- Tu esi buvęs Deltoje?

- Daugybę kartų.

- Papasakosi man apie ją?

- Gerai, bet ne dabar. Tau reikia pailsėti.

Simeonas ir Doginsas išėjo, palikdami Nialą vieną. Nors dabar jis jautėsi visiškai atsipalaidavęs ir gerklės taip nebegėlė, miego nebesinorėjo. Jis galvojo apie Odiną. Prisiminęs paskutinį jūdviejų bučinį prieš jam iškeliaujant į vorų miestą, Nialas apsipylė ašaromis. Tačiau nebandė jų sulaikyti, nesišluostė drėgnų skruostų....